

"Proč zrovna Kostarika?" otázku, kterou jsme slyšeli od svých příbuzných, přátel a známých pokaždé, když se dozvěděli místo naší letošní dovolené. "a proč ne?" odpovídali jsme. Zpětně, když se zamyslím, proč jsme si vybrali právě tuto zemi, tak uspokojivou odpověď nenalézám. Co jsme od pobytu v Kostarice vlastně očekávali a splnila naše přání a tužby? A co nám pobyt v Kostarice přinesl?

Kostarika je bezesporu země, co do rozmanitosti fauny a flory velmi bohatá a má návštěvníkům mnoho co nabídnout. Dlužno podotknout, že to byla naše první cesta do oblasti tropů. Doposud jsme cestovali jen po zemích českých a Evropě. Když padlo rozhodnutí, bude to Kostarika, zahrnula jsem Janu velkým množstvím dotazů, dodnes ji obdivuji, jak ochotně, trpělivě a profesionálně mé dotazy zodpovídala. Když jsem načerpala základní informace, tak nás čekala pro mě nepříjemná záležitost a to zakoupení letenek. Snažili jsme se najít cenově přijatelnou letenku s co nejmenším množstvím přestupů. Věřte, nevěřte, ale zabralo nám to téměř tři týdny, nakonec se zadařilo a letenka byla zakoupena.

Dalším důležitým krokem bylo rozhodnutí, jaká místa bychom chtěli vidět a navštívit. Jana nám nabídla různé varianty a to byl další boj....samozřejmě, že bychom rádi viděli všechno. Ale vzhledem k tomu, že jsme cestovali s šestiletým synem a jen na dva týdny, tak jsme udělali kompromis a rozhodli se pro variantu dvou národních parků, a pobytu u Tichého oceánu a Karibského pobřeží. Dohromady jsme byli na čtyřech různých místech....v Bijagua, Playa Samará (Tichý oceán), La Fortuna-Arenal, Punta Uva (Karibik). Přejezdy jsme zvládli bez problémů, půjčení vozu nám zařídila Jana u půjčovny Adobe Rent car a na jejich servis si nemůžeme stěžovat. Jen si myslím, že by kostaričané, vzhledem ke stavu silnic, měli přejít na kvalitnější vozy než jsou Hyundai, Suzuki, Toyoty apod.

Po příletu v ranních hodinách a převzetí pronajatého vozu jsme se vydali směr Bijagua. První věc, která nás překvapila a nečekali jsme ji, že v GPS navigaci nelze zadat města, nelze zadat souřadnice. Jen tzv. places of interests. Naštěstí jsme zadali " police station in Bijagua" a měli jsme po starostech. Po chvíli jsme pochopili, proč nelze zadat města do navigace. Města, městečka a vesnice totiž nejsou označeny, prostě nenajdete na začátku ceduli na kterou jste v Čechách zvyklí. Což je trošičku problém. Ale dobrá zpráva je, že každá řeka je označena:-) i když to vám v orientaci moc nepomůže. Mimochodem, doporučuji zakoupení mapy Kostariky od National Geographic už v České republice. Moc se nám osvědčila.

Podělím se o první dva dny našeho pobytu v Kostarice.

Prvním místem pobytu byla zmiňovaná Bijagua v hotelu Sueno Celeste u Národního parku Tenorio.

Majitelé tohoto hotelu jsou belgičané, milí a vstřícní, ochotni vám poradit a pomoci. Jejich snídaně byly prostě úžasné, domácí chleba, domácí marmeláda z papayi, čerstvý džus, mňam, mňam.

U snídaně jsme pozorovali kolibříky u krmítka.

Jakmile jsme se ubytovali, tak jsme vyrazili do Bijagui na oběd. Všecek natěšení jsme zastavili u první Sody (místní restaurace), pozdravili jsme a čekali až nám paní donese jídelní lístek. Nutno podotknout, že mluvíme jen anglicky, španělsky ani slovo...bohužel v dalších dnech jsme nejednou zalitovali, že neumíme španělsky. Lístek nám paní donesla (v angličtině) a zeptala se nás, co budeme chtít asi k pití přepokládám, protože mluvila jen španělsky. S nadějí v hlase jsem se zeptala, zda mluví anglicky...paní s úsměvem zavrtěla hlavou, že NE, jen španělsky. Nenechala jsem se odradit a tak jsem pomalu anglicky řekla, že bych chtěla džus. A opravdu, anglicky nerozuměla. Manžel se synem ze mě měli obrovskou legraci, jak moc jsem se snažila. Naštěstí jeden z hostů uměl trochu anglicky a tak jsme si objednali jejich casado a byli rádi i za coca-colu. Jídlo bylo výborné a vcelku i levné.

Po obědě jsme vyrazili na první výlet k vodopádu Bijagua, moc příjemná procházka a první seznámení se se zdejší přírodou. Zvládne to opravdu i dítě. Byli jsme tam víceméně sami, o to to pro nás bylo příjemnější, žádné davy turistů. Nejvíce se nám líbila příroda nad vodopádem, kousek proti proudu, příkré stěny obrostlé mechem a kapradím, jen divoká příroda, řeka a my, nádhera. Vydrželi bychom tam sedět věčnost, ale už bylo půl šesté, nás čekala cesta nazpátek a navíc jsme si chytře nevzali baterku. Zpátky jsme upalovali, tak rychle, jak jen to šlo.

Jelikož jsme neměli až tak velký hlad, rozhodli jsme se, že k večeři si koupíme ovoce...to je snad to nejlepší na Kostarice, to množství ovoce. U cesty jsem viděla, že paní prodává ovoce, zastavili jsme a koupili si ananas, banány, papayu, mango za pár korun. Jsem si jistá, že v Čechách bych za to množství dala tak o polovinu více. A navíc ananas měl úplně jinou chuť, tak šťavnatý a dobrý, mňam, a to nemluvím o papaye a mangu. Ovoce se pro nás stalo pro další dny buď obědem nebo večeří, velmi nás to zasytilo a ve zdejším horku i příjemně osvěžilo. Doporučuji nakupovat ovoce spíše u cesty než-li v supermarketech, je to určitě levnější a navíc mi to více vyhovovalo. Ještě jedna věc na kterou bych ráda zmínila. Můj syn má rád zmrzlinu, jako asi každé dítě, ale já velkou nadšenkyní nejsem. Nicméně zašli jsme do místní "cukrárny" a koupili zmrzlinu. Dostali jsme ji ve velkém kornoutku za 500 colónu, což je zhruba 19Kč. Ta byla tak dobrá, ale tak dobrá, že od té doby jsem si pravidelně zmrzliny kupovala i já:-)

Když jsme se navečeřeli, byli jsme tak unavení po celé dlouhé cestě letadlem, autem a výstupu k vodopádu, že jsme v osm hodin usnuli a spali až do rána. První ráno v Kostarice bylo nádherné, už v půl šesté bylo světlo, venku byl čilý ruch, tolik zvuků jsem ještě nezažila. Lehla jsem si do hammoku a sledovala, jak kolem lítají různí ptáci sem a tam, očividně měli naspěch. Poprvé jsem zahlédla kolibříky a spoustu jiných ptačích druhů o kterých nemám ani zdání, jak se jmenují.

Po snídani, kde jsme více pozorovali kolibříky, jak přilítají ke krmítku, fialoví, zelení, barevní, prostě uchvatní malí ptáčci, než abychom jedli, vyrazili na další výlet a to do Národního parku Volcan Tenorio. Cestu jsme měli popsanou od Jany, ale Daniel (majitel Sueno Celeste) nám poradil kratší cestu, ta tedy rozhodně na mapě od NGeographic není. Nicméně se nám velmi líbila, byla to prašná cesta, místy trochu divoká, ale bylo to dobrodružné a užívali jsme si výhledu na krajinu a na životní styl kostaričanů. Na místě jsme zaparkovali, zaplatili vstupné, zapsali se a vyrazili vzhůru k Rio Celeste. Cestou jsme nad námi zaslechli šelestění listů a když jsme vzhledli, tak nad námi bylo spousta opiček (white faced capuchine monkey-malpa kapucínská). Pokračovali jsme dál pralesem až jsme dorazili k nádherně modré řece, to je až neskutečné, že taková barva může vůbec existovat. Nejvíce jsem se těšila na vodopád a opravdu stál za těch mnoho schodů, které k němu vedly. Pod vodopádem není dovoleno koupání, ale nevádí, ten pohled nám to vynahradil.

Daniel nám doporučil místo, kde se dá chutně poobědvat, tedy sodu, která je přímo u vchodu do parku jsme vynechali a jeli ještě kousek dále, asi 3 km. Až jsme dojeli k jednomu domku, kde nás uvítal mladý kostaričan, který hovořil anglicky, hurá! Vysvětlil nám, že mají jen jedno menu a už nosili na stůl, čerstvý ananasový džus (fresco de pina, od té doby už jsem si uměla říct o džus), čerstvý sýr, kukuřičné placičky a tradiční casado s kuřecím masem a úplně nakonec i malý dezert. Bylo to asi nejlepší jídlo, které jsem v Kostarice ochutnala v tomto malém, nenápadném domku. Nakonec nás majitel pozval dozadu na jejich obrovskou zahradu, kde jsme se zhoupili na jejich houpačce. To vám byla paráda....na vysokém stromě byla z liján udělaná houpačka a to jsme letěli do nebes. Taky jsme si vyfotili papoušky, kteří u nich na stromě pobývali. Byli tak zelení, že bych si jich vůbec nevšimla, kdyby mě neupozornili.

Cestou zpátky jsme přemýšleli o celém dni, který byl tak nabitý zážitky, že jsme opět úplně vyčerpaní usnuli hned, jak jsme ulehli.

Vrátím-li se zpátky k otázkám, co nám Kostarika přinesla a zda splnila naše očekávání, musím říct za všechny členy rodiny, že Kostarika je rozhodně země, která návštěvníky nemůže zklamat. To nejdůležitější, co jsme si však z Kostariky odnesli je pocit divoké přírody, která na vás dýchá na každém kroku. Určitě nás už neláká návštěva Zoologické zahrady. A budeme-li mít možnost, rádi se do Kostariky znovu vrátíme.

Pura vida.

Lenka, Jirka, Vojta
Balcárkovi

I.balcarkova@seznam.cz

